

Zij spelen schaak. Hij drinkt. Zij spelen schaak,
boven den schacht der eeuwen, aan den rand der nacht.
En hij, Jean Paul, die werelden verlacht,
tart Demiurgos – en speelt vlijtig schaak.

Adieu, a dieu! het leven was een frats,
zoo teer-potsierlijk en zoo schoon-bezeten,
ik zou het vagevuur er om vergeten;
adieu, adieu! het leven was een frats. . .

J. J. van Geuns

DE DRENKELING

(uit *Hymnen*)

Nog droeg hij 't bleeke masker van den dood.
Nog was er geen beweging in zijn leden
Als droomde hij dat hij daar lag, beneden,
Zacht opgenomen in der golven schoot. . .

Toen sloeg hij de oogen moeizaam op, gelijk
De slapers door een zwaren droom bevangen
Opeens ontwakend vaag terugverlangen
Naar 't onherroepelijk verloren rijk. . .

Sinds nam hij in zijn verder leven mee
D'erinnering (die hij niet uit mocht spreken)
Aan golven-armen, zachter stemmen smeeken,
En hoe het was in 't stille rijk der zee. . .